

maal: „Afholdenheden i Ægteskabet“, tale imod de altfor talrige Børnefødsler i Ægteskabet. — Med Finhed og Takt viste hun, at i det dybeste Kærlighedsforhold krævedes der som i Naturen — Hvile. Skønheden maatte bevares her som i Naturen selv, som hun elsker og forstaar som kun faa.

Af Bøger har hun udgivet „Frelsens Hær og andre Fortællinger fra Arkanas“, „Dette Meninger“ og „Knust Liv“. I „Høj-skolebladet“ udkom efter Chr. Richardts Død i Vinter et smukt Digt af „Nicoline“, det var Fru Beck-Meyer.

Som Hustru og Moder er hun en fortræffelig Kvinde, og i smaa Kaar og under sin Mands Sygdom har hun trods sit svage Helbred dog tappert holdt ud til at tjene Brødet til ham og Børnene ved Foredrag i Chikago og Avisartikler i amerikanske Blade.

Nedenstaaende Meddelelse har hun tilsendt „De samlede Kvindeforeninger“ i København, hvis delegerede hun har været paa Verdenskvindes kongressen i Chikago i Sommer.

J. M.

Fra Kvindernes Verdenskongres.

Oftte kan man klarere bedømme Begivenhederne, naar man har faaet dem lidt paa Afstand; derfor er det ofte sket, at der har været Møder og Kongresser, som i Øjeblikkets Spænding rev Folk med — de skulde være noget, og saa mente man, de var noget.

Bag efter, under roligere Forhold, saa man, at deres blivende Betydning var ikke, hvad man havde ment. Det er gaaet modsat med Kvindernes Verdenskongres. Under selve Kongressen havde man ikke Tid til at spørge meget om, hvad Følgerne af alt dette vilde blive, man var helt optaget af sit eget Arbejde og af at se og høre de andres — man følte, at her maatte enhver give det bedste, de kunde. — Saa gik hver til sit.

De andre Kongresser, Pressens, Lægerne, Vegetarianernes o. s. v., kom Slag i Slag, og de Dage, hvor Kvindestemmer alene fyldte Salene, og kun Kvindedragter saas paa Platformene, gled længere tilbage. Og da saa man med Overbevisningens Visshed, hvad Kvindekongressen havde været, „Den blev mere, end vi havde vovet at haabe,“ sagde Kvinderne selv.

„Det er det største Skridt, Kvinderne endnu har gjort; det har omvendt os,“ sagde ældre Mænd, der før havde stillet sig tvivlende over for Kvinde sagen. Lige efter Kvindekongressen kom Pressens, den var mat. De sagde, det var, fordi den var bleven stillet i Skygge af sin Forgænger. Lægerne talte til tomme Stole. Kvinderne lo og sagde, det havde de godt af, de skulde arbejde lidt mindre paa deres Kureren og lidt mere paa at forebygge Sygdomme.

Totalafholdenhedsmændene beklagede dybt, medens Erkebiskop Ireland holdt sin Tale for halvfylt Sal, at Varmen sandsynligvis var Skyld i den sparsomme Forsamling.

Igenom Kvindekongressens Uge maatte Dørene til „The Art Palace“ daglig laases og Politi staa Vagt, da Salene var saa overfyldte, at der var Fare ved at lade flere komme ind.

Det vil særligt interessere Kvindebladets Læsere at høre, at alt, hvad der fremkom fra Danmark af Beretninger om Kvindernes Arbejde der gennem de senere Aar, blev

modtaget med største Interesse. Fra Grækenland, fra Bøhmen, fra Tyskland, var der meget, der højligt interesserede, men det var, som om de Danskes Maade at arbejde paa, faldt saa godt sammen med Amerikanernes Opfattelse. Om det saa var saa lille en Ting, som de ugenlige Møder til Fornøjelse og Opbyggelse for de københavnske Sælgekoner, saa var de henrykte ved at høre derom.

De triumferede, da de hørte, at de kvindelige Væveres Forening havde været stærk nok til at gennemføre en Strike.

De lagde Planen til Oprettelsen af en „Tjenestepigernes Forening“, saa snart de hørte om den danske. Og Kvindebladet „Hvad vi vil“ vakte saa megen Interesse — navnlig derved, at det var et Blad, der egnede sig for de Tjenende, at en Dame ved Mødets Slutning erklærede, at hun vilde begynde paa et Blad for Tjenestepiger. Der stod i et af Numrene af „Hvad vi vil“ en lille Artikel skrevet af en Tjenestepige, „En Foraarsstemning“, saa simpel og saa levende, saa man følte Foraarets Luft og lugtede dets Komme gennem aabne Vinduer — det, at der gaves et Blad, hvori Tjenestepiger kunde skrive paa den Maade, maatte fortælles om for dem ved to forskellige Møder. Fru Johanne Meyers og Fru Bajers Navne blev godt kendte blandt dem, og de formelig jubelede, da de hørte om, hvordan Deputationen for Fredssagen stod med sin Adresse i Kongens Sal — de forstod, hvad der laa imellem dette og saa de 10—12 Mennesker, der for Aar tilbage sad med Tvivl og Haab og lagde Raad op om den Sag i Møde efter Møde. I denne Udholdenhed, der blev stærkere i Modgang, kendte de noget af deres eget. Og den amerikanske Nation er haade i Følge Karakter og alle Forhold selvskreven til at omfatte Fredssagen med Varme.

Det er ikke for intet, at bare Nævnelser af Navnet „James G. Blaine“ er nok til at faa en hel Forsamling i Flamme. — — —

Saa var der det danske Telegram. Det kom i en lykkelig Stund. Der blev en Raaben og Klappen og en Fortælling fra alle til alle, da man siden mødtes, at Danmark var det eneste Land, der havde sendt Telegram.

Der er to Grene af denne Kongres's Arbejde, der fremfor alt vil have blivende Værd.

Det første var „The Industrial Committee's“ daglige Arbejde. Hver Eftermiddag havde de Møder i en af Salene, der var overladt dem; her drøftedes alt, hvad der angik organiseret Kvindearbejde i Amerika, og her indbødes de fremmede Delegater til at give al mulig Underretning angaaende organiseret Kvindearbejde i deres Hjemlande.

Det andet var Oprettelsen af et „National Council“ i alle civiliserede Lande — eller rettere Udnævnelsen af en enkelt Kvinde, der skulde repræsentere et saadant „National Council“, indtil det kunde blive oprettet. Der vilde herigennem dannes et Forbindelsesled mellem Kvinderne i alle civiliserede Lande; man vilde altid vide, til hvem man havde at henvende sig i Sager af international Betydning. — Et er sikkert: havde denne Kongres været hvilket som helst andet Sted paa Jorden end i Amerika, og havde hvilket som helst andet Lands Kvinder ledet den, end netop de amerikanske — den var aldrig bleven det, den blev.

Jordens eneste kosmopolitiske Nation

— paa samme Tid en Nation med en saa stærk Nationalitetsfølelse, at den er i Stand til at opsluge og gøre til et alle de forskellige Nationaliteter, der væltes ind over den — var selvskreven som den, der med største Held kunde føre en saadan international Kvindekongres frem. Nico Beck-Meyer.

Solstraalen!

Sol, Sol, Solskin! Skal jeg nedskrive mine Tanker, som jeg vaagnede med dem? Nej! Sol, Sol, Solskin! Det kan kun udtales eller ogsaa males, og malet Solskin er endda saa tit fremstillet, at der knap lægges Mærke til det. Dog kunde jeg fristes til en Beskrivelse af Solstraalen. Javist! titter nu ikke Solen i dette Øjeblik Kl. 4½ ind mellem mit Gardin og hen paa min Skrivepult! og se hvor den beskiner Fjældtoppene paa mit Maleri over Pulten, bliver der ikke Liv i Grantræet der nede i Dalen, som Solen nu ogsaa beskiner. O, hvilket herligt Spil i Solen, langt mere Liv end nogen Kunst kan frembringe! Hvor træder ikke Byen frem der nede i Dalen, og Grantræerne, der ligger snart spredte — snart i Klynge, er som en en hel Folkevandring, der maa ud i Guds frie Natur, — se at naa op paa de højeste Fjælde og spadserer rundt over Byen, og hvilket Liv spreder Solen ikke over den Indsejling. Det er som befandt jeg mig paa Dampskibet der og sejlede ind en frisk Vaar-Morgen efter en behagelig Rejse, og selv efter en besværlig Rejse maa en saadan solbeskinnet, smuk Indsejling løse det trætte Menneskes besværende Baand. Det er Solskin. — Jeg gaar med op ad de Gange, der sno'r sig til Fjældet, her er Grauskov, det er Foraars, Myrerne har ikke travlt endnu, og man kan her lægge sig og nyde Udsigten over hele det store Landskab. Hvor er Naturen dejlig, det føler jeg, skønt jeg sidder her i min Stue og forser mig paa mit Maleri. Hvor er det en herlig Kunst, Malerkunsten, at den ved Hjælp af vor Fantasi og en lille Solstraale kan sætte os ud i den frie Natur. Hvis jeg nu var syg og ikke kunde gaa ud. Jeg maa ud, jeg kan jo gaa, — ud i Søndermarken og efter en rask Tur sætte mig i det dejlige Solskin, eller ud i Dyrehaven gennem Krat og Skov, ud paa Landet, o, Landet, — spadserer under løvtætte Træer, forsigtig undgaa at træde alt levende, nede i Dalen sidde og lytte til Fuglekvidren og drømme for en Stund og vende styrket hjem igen, dog først hen og se, om Jordbærrene staar i den hvide Klædning eller om det lysegrønne Bæger har lukket sig til Bær. De friske, herlige Bær, som har lædsket saa mange og kvæget saa mangen syg. Se! Solen stiger mere frem, den binder mig til at fortælle; men jeg maa ud, og naar jeg er kommet ud, vil jeg sende en Tak til alle, som vil følge mig. Kom! lad os følge med Solen og Solskinnet, kom alle ud, som kan komme, og lad os hjælpe at lukke alle ud i Solen, som ellers ikke kommer ud. Til Efteraaret, da har Solen og Solskinnet gjort Underværker, og saa kan vi se, om Solstraalen kan naa ind i vor Stue og bringe os et Minde fra Sommerens Solskin og Solvarme.

Andrea Strager.